

μα τοῦ ταπεινοῦ γραφῶς, ἐπειπὼν «μὴ σκυθρωπάζης πλέον.»

Ἡ ἐπομένη ἀνέκδοτος καὶ αὐτογράφος ἐπιστολὴ καὶ διατριβὴ τοῦ αἰοδίου διδασκάλου τοῦ γένους Θεοφίλου Καίρη, τὸ πανομοίωτον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ 119 ἀριθμῷ τῆς «Ἐστίας», ἀπεστάλη ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν παρὰ τινος τῶν ἐν Ἐνδρῷ φιλομούσων συνδρομητῶν ἡμῶν, συνοδευομένη διὰ τῶν ἐξῆς γραμμῶν :

Κύριε Συντάκτα τῆς Ἐστίας. — Πολλάκις ἐβρέθη, καὶ κατὰ κόρον ἐπανελήφθη ὑπὸ τινων σφόδρα ζηλωτῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας, ὅτι ὁ αἰμίμητος διδασκαλὸς τοῦ γένους Θεοφίλος ὁ Καίρης ἦτον ἄθεος ἄθεος ἄθεος καὶ ὁ λίσσῃς, καὶ ὅτι οὐδὲν ἐπρέσβευεν ἢ παρεδέχετο σύμφωνον πρὸς τὰς Ἱερὰς ἀρχὰς τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀφ' ἑνὸς πάντως εἰσὶν ἡ κρηπίς τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως. Τοῦτων ἕνεκα δίκαιον θεωρῶ νὰ δημοσιευθῇ ἡ κατωτέρω ἐπιστολὴ τοῦ σοφοῦ ἐκείνου ἀνδρός, ἥτις μετὰ τὸν θάνατόν του εὐρέθη εἰς τὴν τζέπην τοῦ τριωνίου του, ὅπερ ἐφόρει, καὶ τὸ ὅποσον ἐκόμισεν ἐκ Σύρου εἰς Ἄνδρον ὁ μακαρίτης ἀδελφός του Δημήτριος. Δίκαιον δὲ θεωρῶ νὰ δημοσιευθῇ ἐπίσης καὶ ἡ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου πραγματεία τοῦ ἐναρέτου ἐκείνου ἀνδρός, καθύστερον πολλοί, ἐκ πλάνης βεβαίως, ἀποδίδουσιν αὐτῇ δοξασίας ὅλως ἀντιθέτους πρὸς τὰς δοξασίας ἃς ἐκεῖνος ἐπρέσβευεν.

Δέχθητε κτλ.

Ἄνδρος,

16 Ἰουλίου 1878.

Ὁλως ὑμέτερος;

A. K. M.

Σ. τ. Δ.

* *

Φιλάνθρωπε τῶν Ὁρρανῶν προστάτα,

Διὰ τοῦ αὐταδέλου μου Σᾶς ἐξαποστέλλω, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου, σύντομον ἔκθεσιν οὐχὶ ὅλων, ἀλλὰ τινῶν μόνον ἐπιχειρημάτων, διὰ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς.

Ἄν καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἐκτείνω περισσώτερον, προσθέτων ὅσα καὶ φιλόσοφοι καὶ συγγραφεῖς καὶ ἡμέτεροι καὶ ἄλλων ἐθνῶν λέγουσι πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τοῦ τόσον παρηγορητικοῦ καὶ ἀγαπητοῦ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τόσον συμφώνου μὲ τὴν ἀληθινὴν εὐδαιμονίαν τοῦ δόγματος, οὔτε ὁ χρόνος ὅμως, οὔτε αἱ περιστάσεις μὲ ἐσυγχώρουν νὰ πληρώσω ταύτην μου τὴν ἔφθεσιν.

Ἰσως ὁ Δοτὴρ ὅλων τῶν ἀγαθῶν μὲ ἀξιώσῃ νὰ τελειώσω ἄλλοτε, ὅτι τῶρα νὰ πράξω δὲν δύναμαι.

Πλὴν Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ἐν τῶν ἰσχυροτέρων ἐπιχειρημάτων, διὰ τοῦ ὁποίου θέλετε πεισθῆ ἀναμφιδύτως περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, θέλετε εὐρεῖ, ἐὰν προσέξετε ὀλίγον μόνον εἰς τὸ βάθος τῆς φιλάνθρωπου καὶ φιλοστοργου καρδίας Σας.

Ἄνακαλέτατε εἰς τὸν νοῦν Σας πόσον λυπεῖσθε βλέποντες ἄνθρωπον ἀληθῶς δυστυχοῦντα, καὶ πόσον προσπαθεῖτε νὰ τὸν βοηθήσετε.

Ἐνθυμήθητε ποῖαν ὀδύνην ὑποφέρει ἡ φιλόστοργος καρδία Σας ὅταν ἀσθενήσῃ κανὲν τῶν τέκνων Σας, πόσον ἐπιθυμεῖτε, ἐὰν ἠδύνασθε, ἀμέσως νὰ τὸ θεραπεύσητε, καὶ πόσον, ὅταν ἀρχίσῃ νὰ ἀναλαμβάνῃ, αἰσθάνεσθε καὶ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν. Εἴμεθα ἡμεῖς ἄρα γε καὶ φιλάνθρωποτεροι καὶ φιλοστοργότεροι ἀπὸ τὸν φύσει φι-

λάνθρωπον καὶ φιλόστοργον ὅλων τῶν λογικῶν κτισμάτων πατέρα, ὅστις καὶ θέλει βέβαια καὶ δύναται νὰ καταστήσῃ τὰ τέκνα του ἀληθῶς ἀθάνατα καὶ εὐδαιμόνα, ἀρκεῖ μόνον νὰ ζῶσι κατὰ τὸ πανάγιον αὐτοῦ θέλημα ; νῦδόκησεν ἄρα γε νὰ γενῶνται, διὰ νὰ τὰ βλέπῃ μόνον ἀσπλάγχνως καὶ βασανιζόμενα καὶ ταλαιπωρούμενα, καὶ τέλος ἀθλίως καὶ ἀπανθρώπως ἀποθνήσκοντα ; . . . Ἐὰν εὐρεθῇ ἄνθρωπος νὰ ὑπολάβῃ τοῦτο μίαν μόνην στιγμὴν, δὲν λέγω ὡς ἀληθές, ἀλλ' ὡς πιθανὸν μόνον ἢ ἀμφίβολον, μεγαλητέραν καὶ ἀτοπίαν καὶ βλασφημίαν δὲν ἤθελε δεχθῆ βέβαια. Ὅθεν ἐκ μόνου τοῦ τοιούτου ἐπιχειρήματος ἠμπορεῖτε νὰ πεισθῆτε, ὅτι εἶναι ἀδύνατον ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἀθάνατος.

Ἄφ' οὗ στοχασθῆτε ὅλα αὐτὰ, καὶ ἀναγνώσετε καὶ τὴν ἔκθεσιν, παρακαλῶ, νὰ μὲ φανερώσετε, ἐὰν ἀγαπᾶτε, τὴν περὶ τούτων γνώμην Σας.

Ἐγὼ δὲ Σᾶς ἐπέυχομαι εἰς ταύτην μὲν τὴν ζῶν βίον μακροβιότατον μετὰ πάντων τῶν κατὰ Θεὸν καταθυμιῶν, εἰς δὲ τὴν μέλλουσαν ἀληθινὴν καὶ εὐδαιμονίαν καὶ μακαριότητα, καὶ ἀσπαζόμενός Σας ἀπὸ καρδίας ὡς καὶ τὰ φίλτατα τέκνα Σας, μένω ὅλως ἐγγνωμονῶν

Ὁ φίλος σας

Θ. ΚΑΙΡΗΣ.

ΠΕΡΙ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Σύντομος ἔκθεσις τῶν περὶ Ἀθανασίας τῆς ψυχῆς κυριωτέρων ἐπιχειρημάτων.

Ὅσον εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃ διόλου, ὅτι ἡ ψυχὴ ὑπάρχει ἀθάνατος, τόσον ὑπάρχουσι πολλοὶ καὶ ἀναντίρρητοι λόγοι, διὰ τῶν ὁποίων περὶ τούτου νὰ βεβαιωθῇ δύναται, ἐὰν μόνον καλῶς ἐπιστήσῃ τὸν νοῦν εἰς τὴν περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἔρευναν.

Ὅταν ἐξετάσῃ τις καὶ τὴν φύσιν καὶ τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς, θεωρήσῃ δὲ αὐτὴν καὶ ὡς ἐκ τοῦ πανσόφου, παντοδύναμου καὶ παναγάθου Θεοῦ τῶν ὅλων, ὅταν ἐρευνησῇ ὅχι μόνον τὰς δόξας ὅλων ἐν γένει τῶν ἐθνῶν, καὶ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν σημερινῶν, ὡς καὶ τὰ διάφορα αὐτῶν ἔθιμα τὰ ὡς πρὸς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς ἀναφερόμενα, ἀλλὰ καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν μεγαλητέρων σοφῶν τὰ φρονήματα, βεβαιοῦται, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀληθῶς αἰδιος, ἢ ὁ κυρίως ἄνθρωπος εἶναι ἀληθῶς ἀθάνατος.

Καὶ τῶντι ὁ ἄνθρωπος μετὰ τῶν ἄλλων σωματικῶν ἰδιοτήτων, οἷον τοῦ ἑκτατοῦ, τοῦ ἑτεροκινήτου, τῆς βαρύτητος κτλ., ἔχει καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι διαφόρων αἰσθημάτων, τοῦ ἐνοεῖν, κρίνειν, διανοεῖσθαι, μνημονεύειν, ἐρευνᾶν τὰ παρελθόντα, τὰ ἐνεστώτα καὶ τὰ μέλλοντα, τὰ παρόντα καὶ τὰ μακρὰν ἀπέχοντα, τοῦ θεωρεῖν ἑαυτὸν, καὶ αὐτογνωστικὸν εἶναι, τοῦ ἀνακαλύπτειν τοὺς λόγους τῶν φαινομένων καὶ τοὺς νόμους καθ' οὓς ταῦτα ἐκτε-